

N:o 9.

Ank. till Riksd. kansli den 15 mars 1894 kl. 3 e. m.

Betänkande, i anledning af väckt motion om frihet för vissa frälseräntegifvare från tilläggsbevillning.

I en inom Andra Kammaren väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion, n:o 73, har herr *J. A. Sjö* föreslagit,

att de egare af hemman, som utgöra sådana frälseräntor, som icke äro af den natur, att de blifvit eller nu kunna blifva till statsverket inlösta enligt kongl. förordningen af den 11 september 1885, må, så länge som de oafkortadt nödgas betala ifrågavarande räntor, varda från all tilläggsbevillning å sina hemman befriade.

Detta förslag har synts utskottet vara af den jemförelsevis fristående beskaffenhet, att detsamma lämpligen kunde behandlas utan samband med Kongl. Maj:ts till Riksdagen aflåtna proposition angående särskild tilläggsbevillning för nästkommande år samt öfriga berörda bevillning afseende framställningar, med anledning hvaraf utskottet härmed afgifver särskildt betänkande deröfver.

Vid sistlidet års riksdag hade åtskilliga motionärer inom Andra Kammaren framställt samma yrkande som det nu föreliggande. Bevillningsutskottet vid nämnda riksdag anförde med anledning af berörda framställning, att densamma syntes bero på ett förbiseende deraf, att fastighet, från hvilken frälseränta utgår, uppskattas med afdrag af frälseräntans kapitaliserade värde. »Derför heter det ock i 1 § af instruktionen för taxeringsmyndigheterna» — fortsätter utskottet — »att, då frälseränta förenats med eganderätten till den jord, hvaraf sådan ränta ditills utgått, fastighetens värde vid derefter skeende uppskattning

skall ökas med ett belopp, motsvarande räntans kapitalvärde, beräknadt efter fem procent.»

»Den omständigheten, att en fastighetsegare eller fastighetsinnehafvare är förpligtad att utgöra en frälseränta, synes alltså icke innebära något som helst skäl att befria honom från utgörande af tilläggsbevillningen. Att, såsom motionärerna framhålla, ifrågakvarande räntor, s. k. frälsskatteräntor, icke, såsom med skattefrälseräntorna är förhållandet, äro föremål för inlösen till statsverket, torde icke inverka på förevarande fråga.»

Instämmande i hvad sålunda anförts, hemställer utskottet,

att förevarande motion måtte af Riksdagen lemnas utan afseende.

Stockholm den 13 mars 1894.

På bevillningsutskottets vägnar:

H. Cawalli.